

HELP, EEN BABY!

Vrolijk toneelspel in twee bedrijven

door

RUUD VAN LING

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HELP, EEN BABY!** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RUUD VAN LING** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2014 © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

1. Sylvia Draaisma - begin 40, pas ontslagen als medewerkster van een grote landelijke bank, wil nu als ZZP-er iets voor zichzelf beginnen, ze denkt aan een cateringservice of een taartenbakkerij. Voelt zichzelf nog heel jong, maar komt er gaandeweg het stuk achter dat ze toch echt geen 18 meer is...
2. Loek Draaisma - haar man. Hij is ongeveer van dezelfde leeftijd als Sylvia, kan en mag echter ook iets ouder zijn. Hij is duiker bij de Koninklijke Marine, maar wegens bezuinigingen en reorganisatie bij Defensie staat zijn baan op de tocht. Daarover is hij serieus en bezorgd, hij heeft al hier en daar gesolliciteerd maar krijgt overal te horen dat hij toch te oud is.
3. Wouter Draaisma - zoon van Sylvia en Loek. Type van de eeuwige student, een beetje een losbol. Wouter is ten eerste heel egocentrisch. Maar ook slim. En lief. Gelukkig maar, want anders zouden zijn ouders allang zijn beide benen hebben gebroken. Wouter is twee keer van studierichting veranderd, verliest drie keer per jaar zijn mobieltje en begrijpt maar niet, dat er van een studietoelage niet alleen bier, maar ook huur betaald moet worden. Draagt een volwassen spijkerbroek met gaten, afgetrapte gympen en een T-shirt van een onbestemde kleur. Zijn I-phone of mobieltje is als het ware zijn alter ego: hij is er bijna constant mee bezig.
4. Diana Draaisma - dochter van Sylvia en Loek, iets jonger dan Wouter. In alles tegengesteld aan haar broer: ze is ambitieus op het fanatieke af, geëmancipeerd tot en met. Ze is secretaresse op het notariskantoor Beukenhof, studeert daarbij in de avonduren notarieel recht. Mantelpakje, hoge hakken, keurig opgemaakt, het prototype van de jonge zakenvrouw die het wel even gaat maken in de boze buitenwereld. Ook zij is voortdurend in de weer met haar I-phone of mobieltje, als ze in het stuk geen tekst heeft is dat haar voornaamste bezigheid, die haar steeds volledig lijkt op te slopen.
5. Tanja van der Vliet - rond de veertig, de hartsvriendin van Sylvia. Ze houdt van de goede dingen des levens, is erg bezig met mode en modetrends, type munttheemoeder, maar bewust niet getrouwd al heeft ze altijd een oogje op Loek gehouden. En zeer bewust

absoluut geen kinderen, zeker geen kleine, want daar gruwte ze van. Ze heeft zo nu en dan een relatie met een of ander schimmig type, waarvan ze altijd beter zegt te worden, al heeft ze nooit een stuiver op zak.

6. Claudia Hoogbeilen - vriendin van Wouter, met wie ze een soort van los-vaste knipperlicht relatie heeft. Ze is van dezelfde leeftijdscategorie als Wouter en Diana. Zij studeert politicologie, tenminste als ze daar tussen het feesten door tijd voor heeft, want het is een enorm feestbeest. Maakt soms opmerkingen die slaan als een tang op een varken, op het eerste gehoor. Maar gaandeweg realiseert de toehoorder zich dat Claudia in feite een broodnuchtere kijk op veel dingen heeft.

7. Oma Draaisma ('Oma Toos') - de moeder van Sylvia, schoonmoeder van Loek (zij en Loek zijn geen vrienden) en de grootmoeder van Wouter en Diana. Praktische tante van midden 60 - begin 70, weduwe van een marine-officier, eerste luitenant ter zee, eerste klasse, oudste categorie. Een ogenschijnlijk keurige oude dame, daar niet van, in suikerzoete mantelpakjes en vooral keurig gekapt, echter dat is maar schijn. Ze heeft een uiterst verzorgd taalgebruik, hoewel ze als het erop aankomt kan vloeken als een bootwerker.

Totaal vijf damesrollen, twee herenrollen. Het hele stuk door kan hetzelfde decor gebruikt worden, een moderne woon/eetkamer, al dan niet design.

EERSTE BEDRIJF

(Als het gordijn zich opent, zien we de woon/eetkamer van de familie Draaisma. Er is gedekt voor het ontbijt, maar ook is duidelijk dat er her en der al iets gegeten is. Het mag best een beetje rommelig lijken, met hier en daar een jas over een stoel, een tas op de grond en een slecht dicht- of opengevouwen krant of tijdschrift op tafel. Er moet prominent een telefoon op het toneel aanwezig zijn, een vast toestel of een mobiel, goed zichtbaar, niet vergeten want dat telefoontoestel speelt straks een rol in het stuk. Van links komt op Sylvia, net uit bed, haren ongekamd, kamerjas slordig aangetrokken, doorgelopen mascara en make up, het ziet er niet uit en ze heeft duidelijk een rot humeur veroorzaakt door een kater. Ze loopt wat gebogen en houdt haar buik vast. Ze kijkt de zaal in)

Sylvia: *(Humeurig)* O, zijn jullie er nou al... Visite. Dat kan ik er net bij hebben... *(Ze maakt een kokhalzend geluid)* Misselijk... Heb ik al jaren, ik weet niet beter. Alleen moet ik er de laatste tijd zo bij overgeven, dat is weer nieuw... O jee, daar gaan we weer. *(Met een hand voor haar mond vlucht Sylvia rechts de coulissen in. We horen het geluid van een WC die doorgetrokken wordt. Dan komt Sylvia op van rechts, gaat aan de tafel zitten en vervolgt haar relaas tot het publiek)*

Het is natuurlijk m'n eigen schuld... Ik bedoel, vroeger had ik nergens last van. *(Trots)* Nachten kon ik doorgaan! Ha haa! Ja, ik zal er wat onder tafel gedronken hebben... Dat kwam me goed van pas toen ik Loek leerde kennen, die zat toen net in opleiding bij de marine... Geloof me, in het leger weten ze wat drinken is, maar de marine weet het 't best! Toen kwamen de kinderen, eerst Wouter en bijna meteen daarna Diana, en dan stop je met dat geslemp. Maar gisteren hadden we een feestje op de kazerne, de kinderen zijn groot en de deur uit en paps en mams willen ook nog wel eens wat... Lieve hemel, wat was dat lekker... Ik zal jullie vertellen, ik weet niet eens meer hoe ik thuis gekomen ben, ha ha ha... Alleen die misselijkheid iedere morgen, daar word ik niet goed van. *(Van links komt op Loek Draaisma, haar echtgenoot. Ook hij vertoont duidelijk de sporen van een zwaar doorleefde nacht. Kamerjas aan, gapend, op afgetrapte pantoffels, duf)*

Loek: *(gapend)* Goeie morgen, schatje... Wat ben jij akelig vroeg...
Kon je niet meer slapen?

Sylvia: *(sikkeneurig)* Ik ben strontmisselijk.

Loek: (*spottend en plagend, gaat onderwijl aan de tafel zitten, geeft Sylvia vluchtig een soort van kus*) Je moet niet zo veel drinken als je er niet tegen kan.

Sylvia: (*brommerig*) Het was niet alleen dat drinken, dat viel best mee... Daarna kwam jij thuis ook nog met een aantal wensen en verlangens...

Loek: (*lachend*) Ik had niet het idee dat je er erg afkerig van was!

Sylvia: (*eveneens lachend*) Nee, maar ik ben geen 18 meer... Na verloop van tijd wil ik gewoon lekker slapen.

Loek: (*smeert ondertussen een beschuitje, zuchtend*) Ja, ik begin het ook te merken... Ook in de dienst... Ik houd die jonge gasten nog wel bij, maar ik loop ze er niet meer uit...

Sylvia: (*waardierend*) O, maar ik merkte er vannacht weinig van... Je was als in je beste dagen.

Loek: (*grinnikend*) Toen kwam ik er tussen de middag expres en speciaal voor thuis!

Sylvia: (*knikt met haar hoofd*) Ik was dan ook in no time zwanger... Wat wil je... Zo veel industrie, dat levert snel een eindproduct op!

Loek: (*etend*) Wat was m'n vader trots op z'n eerste kleinzoon! En dat-ie vernoemd werd! Wouter de Tweede, als het ware.

Sylvia: (*nadenkend*) Als ik me niet vergis... Negen maanden plus twee weken na onze huwelijksdag.

Loek: We deden het in die tijd ook wel erg vaak.

Sylvia: (*Proestend van het lachen*) Maar niet zo erg als onze burens, Agnes en Erik... Die deden het overal... Zelfs op zondagmorgen in de achtertuin, op de tuintafel. Wij zaten buiten te ontbijten. Ik wist niet wat ik zag. En terwijl ze wisten dat ik keek, gingen ze rustig door. Eigenlijk heel gênant.

Loek: (*Ernstig*). Als het regende deden ze het in de schuur, op de werkbank. (*Tot het publiek*) Erik was ook bij de Marine, hij was korporaal-torpedomaker, dat zijn van die techneuten... En thuis knutselde hij ook graag.

Sylvia: (*Ook tot het publiek*) En zijn vrouw Agnes zat bij de Marva's, die lusten er wel pap van.

Loek: Jij was verkoopster bij V&D, en ook nergens vies van.

Sylvia: (*Opstaand, kokhalzend, hand voor haar mond*) Die misselijkheid lijkt wel steeds erger te worden... Als dat zo blijft ga ik naar de dokter, dit is niet leuk meer. (*Zij vlucht weer rechts het toneel af, we horen even later vanuit de rechter coulissen het geluid van een doortrekkende WC*)

Loek: *(Tot het publiek)* Ja, dat is altijd een ramp geweest, die eeuwige misselijkheid van haar... Ik weet niet beter. Als het weer omslaat, als ze zich druk maakt, als we op vakantie gaan, als ze griep dreigt te krijgen... Dan nu weer een reorganisatie bij de bank, waar ze werkt, staat haar baan voor de zoveelste keer weer eens op de tocht, daar word je ook niet vrolijk van... Ze denkt erover ZZP-er te worden, ze wil dan een taartenbakkerij beginnen of zo iets... Een mens moet toch wat? Ze blijft maar overgeven, ach, 't is meestal met een dag of zo weer voorbij, maar het houdt nu wel erg lang aan... Zo'n kazernefeestje is natuurlijk verschrikkelijk leuk, maar misschien worden we er toch wat te oud voor... *(Van links komt op zoon Wouter. Zeer slonzig gekleed, verwassen T-shirt aan, slobberige spijkerbroek met hier en daar scheuren, afgetrapte sportschoenen, gebreid wollen raggeamutsje op het hoofd, uitgebreid gapend en turend op het schermje van zijn smartphone)*

Wouter: *(Knorrig)* Lieve hemel, wat zijn jullie vroeg... Is er thee?

Loek: *(Met een breed gebaar, voorstellend naar het publiek in de zaal)* Mag ik u voorstellen... Mijn zoon Wouter, student psychologie aan de Universiteit van Amsterdam... Is begonnen met Economie, maar dat was 'm toch iets te wiskundig... Switchte toen over naar Nederlands, dat vond-ie te saai... Koos vervolgens voor politicologie, maar snapte er weinig van... Met andere woorden, onze zoon Wouter verkeert al vier jaren in universitaire kringen, maar is nog steeds eerste jaars.

Wouter: *(Brommerig)* Ik ben me aan het oriënteren... En die psychologie, da's ook knudde met een rietje... Ik denk dat ik maar overstap naar biologie, dat duurt maar vier jaar en dan mag je fijn de vrije natuur in. Waar is ma? *(Ondertussen staart hij steeds maar naar het schermje van zijn smartphone)*

Loek: *(Sarcastisch)* Met het tempo waarin jij studeert ben straks je klaar op je pensioengerechtigde leeftijd... En je lieve moeder zit op de WC, die is weer eens misselijk, zoals gewoonlijk.

Wouter: *(Schenkt zich een kop thee in en eet wat)* Dat komt ervan als zulke bejaarde mensen nog net doen alsof ze de eeuwige jeugd hebben... Jullie zijn al dik in de veertig!

Loek: *(Hogelijk verbaasd)* En wat zou dat?

Wouter: *(Op docerende toon)* Dat is de leeftijd waarin de meeste mensen in een midlifecrisis komen te verkeren, met alle gevolgen van dien... Dan kan zelfs suïcidale trekjes krijgen.

Loek: *(Verbluft)* Dat leren ze jullie tegenwoordig op de Universiteit?

Wouter: (*Parmantig*) Onder andere... Dit heb ik opgepikt bij de colleges psychologie... Dat is het voordeel van vervolgstudies. Je leert de maatschappij zien in een breder verband, met alle raakvlakken naar velerlei aspecten van de moderne samenleving. Daar is onderzoek naar gedaan, ik kan het wel even opzoeken...
(*Druk in de weer met zijn smartphone*)

Loek: (*Kribbig*) Laat maar... Het kan allemaal wel zo zijn, maar ondertussen heb jij nog geen examen of tentamen met succes afgerond.

Wouter: (*Minachtend*) Tentamens, examens... Dat is toch wel zó 2000! Daar gaat het toch helemaal niet meer om? Het gaat erom dat je een netwerk hebt, dat je jezelf kunt presenteren, relaties, dat soort zaken. En vooral dat je weet waar je iets vinden kunt. De juiste vrienden hebben, héél belangrijk! Dat staat allemaal hier in. (*Hij steekt triomfantelijk zijn mobieltje omhoog*)

Loek: (*Cynisch*) Ondertussen kun je nog geen ei bakken en heb je een studieschuld van €10.000. Terwijl je moeder en ik je kamerhuur betalen en je krijgt iedere week een boodschappenpakket mee, daar kan een weeshuis royaal een maand van leven.

Wouter: (*Triomfantelijk*) Je leeft maar één keer en je bent maar één keer jong.

Loek: (*Vinnig*) Als je moeder en ik er ook zo over gedacht hadden waren jij en je zuster waarschijnlijk nooit geboren. Toen jouw moeder zo oud was als jij nu bent was ze al in verwachting van je zusje Diana.

Wouter: (*Hoofdschuddend*) Totaal onverantwoordelijk... Daardoor zitten we nu met een overbevolkt land, een grote werkloosheid, woningnood, luchtverontreiniging, snel stijgende energiekosten, vervuilde grond en aardbevingen in Groningen.

Loek: (*Verbijsterd*) Straks ga je nog beweren dat het allemaal onze schuld is!

Wouter: (*Lichtelijk arrogant*) Met de wetenschap van nu zou je kunnen zeggen, eigenlijk wel, ja. (*Van rechts komt weer terug op het toneel moeder Sylvia. Zij is zeer gesteld op Wouter, haar eerstgeborene, en laat dit duidelijk merken. Ze kan eigenlijk gaan kwaad van hem horen*)

Sylvia: (*Tot Wouter*) Dag lief jochie van me.... Goed geslapen?

Wouter: (*Met een snelle blik op z'n vader Loek*) Eh, nou, eigenlijk niet zo, ma... Weet je, ik zit momenteel een beetje krap bij kas...

Sylvia: (*Vergoelijkend*) Het studentenleven is duur, daar heb ik alle begrip voor.

Loek: *(Tot de zaal)* Let op, ze trapt er iedere keer weer in. Wouter is haar lieveling.

Sylvia: *(Lief tot Wouter)* Hoeveel kom je deze reis tekort?

Wouter: *(Nadenkend)* Met €500 kom voorlopig ik deze maand wel even een end uit de brand.

Loek: *(In hijgende verbijstering)* Verleden maand hebben we hem met de helft kunnen redden!

Sylvia: *(Lief tot Loek)* Lieverd, die nou niet zo vervelend. Gun die jongen z'n jeugd... En trouwens, ik heb tegen jou ook nooit 'nee' gezegd...

Loek: *(Spottend tot Sylvia)* Als jouw bereidwilligheid mij iedere keer €500 had gekost zou ik nooit met je getrouwd zijn.

Sylvia: *(Tot Wouter)* Ik loop straks wel even naar de bank om het te pinnen... Of zal ik het op je rekening overmaken?

Wouter: *(Haastig)* Nee, graag contant ma, graag contant... *(Hij bestudeert weer heel aandachtig het schermje van zijn smartphone)*

Loek: *(Venijnig)* In de meeste kroegen kan je niet pinnen. Het moet verdikkeme toch niet gekker worden... *(Richt zich tot Wouter)* Wat doe je in vredesnaam met je geld? Ga je iedere dag uit eten of zo, met dat vriendinnetje van je?

Wouter: *(Verbaasd)* Welk vriendinnetje?

Loek: *(Even verbaasd)* Welk vriendinnetje? Hallo! Hoeveel heb je er? Of ruil jij net zo vaak van vriendin als ik van schone onderbroek?

Sylvia: *(Pesterig tot Loek)* Dat zal hij wel van z'n vader hebben, schat... Jij was ook niet zo eenkennig, voordat je met mij ging. Ik herinner me nog....

Loek: *(Onderbreekt zijn vrouw haastig)* Nee, dat bedoel ik niet... *(Wendt zich tot Wouter)* Jij was toch de laatste tijd met die Claudia? Die heb ik hier tenminste een paar keer in de badkamer gezien, ik dacht dat het een soort 'vaste verkering' was...

Wouter: *(Gemaakt onverschillig)* O, die... Ja, ze was wel aardig, maar ik heb haar al een paar dagen niet gezien... Ze is bezig met een scriptie of zo, iets over de invloed van het feminisme in de politiek... Stelt niet veel voor.

Sylvia: *(Prijzend tot Wouter)* Dat leek me nu juist zo'n sympathiek, lief en net meisje! Die zou ik wel als schoondochter willen hebben! Een feministische schoondochter, dat lijkt me wel wat.

Wouter: *(Verslikt zich geschrokken en hijgend in een slok thee of koffie en laat bijna van schrik de smartphone uit z'n handen vallen).* Schoondochter?! Mam!!! OP MIJN LEEFTIJD!!! Hoe haal je het in je hoofd!!! Wil je niet van die enge dingen zeggen?!

Sylvia: (*Lief en rustig*) Op jouw leeftijd was ik keurig getrouwd en moeder van twee schatten van kinderen. Daar is niets engs aan.

Wouter: (*Heftig protesterend*) Dat was in de oertijd!!!

Loek: (*Nieuwgierig*) Wat was daar mis mee?

Wouter: Jullie hebben niet geprofiteerd van jullie jeugd.

Sylvia: (*Minzaam, pakt de hand van Loek en streelt deze*) Jij moest eens weten waar je vader en ik wél van geprofiteerd hebben... Wij konden niet genoeg van elkaar krijgen, als je vader na een oefening of een tijdje varen terug kwam, kwamen we de eerste dagen het bed niet uit. Heerlijk.

Loek: (*Lachend*) Ja, zo ging dat in die dagen... Love and peace... Make love, not war...

Sylvia: (*Liefjes en plagend tot Loek*) En als je vader te lang op zee was, waren er genoeg andere leuke, jonge, knappe en galante onderofficieren en officieren bij de Koninklijke Marine, die een eenzame jonge vrouw graag ter wille waren. Ik kon kiezen.

Loek: (*Opstuivend, als door een adder gebeten*) Wat!?!? Wel gloeiende gloeiende...

Sylvia: (*Schaterend*) O, verrukkelijk... Je bent nog steeds net zo jaloers als 20 jaar terug... Schat, wees maar niet bang... Je nam me tijdens je verlof zo dikwijls te grazen, dat ik de hele tijd dat je weer weg was nodig had om bij te komen, ik was compleet uitgewoond.

Wouter: (*Kribbig*) Alsof het hele leven bestaat uit met elkaar naar bed gaan. Wat ordinair en vulgair.

Loek: (*Opgewekt*) Nee, beslist niet, m'n jongen... Maar ik zal je vertellen, als ze iets uitvinden dat nog prettiger is, blijf ik dit er toch graag bij doen.

Sylvia: (*Spijtig tot Wouter*) Dus het is 'uit' met die Claudia? Jammer.

Wouter: (*Opstandig*) Mam! Doe toch niet zo verschrikkelijk retro... Huisje, boompje, beestje, dat is toch helemaal niets voor mij... Al die verantwoordelijkheid, die zorg, dat gedoe, een huis zien te vinden, al je geld gaat eraan op... (*Kijkt weer brommerig naar het schermpje van zijn smartphone*)

Loek: (*Droog en nuchter*) Voorlopig is het nog hoofdzakelijk het geld van je moeder en mij, dat eraan op gaat... En zelfs aan die schijnbaar onuitputtelijke geldbron komt eens een eind... Ik weet niet of je ervan op,de hoogte bent, mijn lieve zoon, maar het is crisis en ook bij de Koninklijke Marine wordt fors bezuinigd... Sta niet raar te kijken als ik morgen van mijn commandant te horen krijg dat ik bedankt word voor de bewezen diensten, ik mag m'n onderscheidingen houden, en verder het beste met je been. Ik heb

al eens her en der gekeken voor een andere baan, nou, weinig kans. Een oud-militair, daar hebben ze een kijkje op.

Sylvia: (*Lievig, maar met toch iets van dreiging in haar stem richting Wouter*) En ook mijn baan staat op de tocht, de bank voert de ene reorganisatie na de andere uit. Het zou daarom erg aardig van je zijn, lieve schat van mij, als je eens haast maakte met je studie en eindelijk eens een richting zou vinden waarmee je straks een paar grijpstuivers zou kunnen verdienen, desnoods als fietsenmaker... (*Ze begint weer te kokhalzen, loopt met de hand voor haar mond rechts het toneel af*) Daar wordt een mens toch gestoord van... (*Sylvia gehaast rechts af. Wederom komt uit de rechter coulissen het geluid van een WC die wordt doorgetrokken*)

Wouter: (*Enigszins verontrust tot zijn vader Loek*) Mama is wel erg vaak misselijk de laatste tijd, vind je ook niet?

Loek: (*Geruststellend*) Ze gaat in de loop van dit stuk wel even naar de huisarts, dokter Venema, die kent haar alsof hij haar zelf gemaakt heeft, dat was ook de dokter die jou en je zusje op de wereld heeft laten komen.

Wouter: (*Schiet in de lach*) Dokter Venema! Lééft die nog? Die heb ik nog nooit nodig gehad! Ik mankeer nooit iets. Dat komt ervan, als je gezond leeft .

Loek: (*Ernstig*) Wees blij, dat is puur willekeurig geluk. Dat ligt niet aan jouw avontuurlijke levensstijl, er zijn genoeg mensen die karrevrachten ellende over zich heen krijgen zonder erom te vragen. Maar je moeder heeft wel gelijk. Als ze in Den Haag zo doorgaan met bezuinigen moet je niet raar opkijken als ze straks jouw generatie verplichten om ons, armlastige ouderen, financieel te ondersteunen.

Wouter: (*Vol afkeer*) Dat méén je niet!

Loek: (*Grijnzend*) En of ik dat meen. De wereld is in de afgelopen tien, twintig jaar veel sneller veranderd dan in de eeuwen daarvoor. Mobiele telefoontjes, waaraan jullie verslaafd zijn geraakt, we vinden het nu doodgewoon, voor de eeuwwisseling wist je niet eens dat ze bestonden. Satellieten die een schip correct op koers houden via gps, in mijn opleiding hadden we er nog nooit van gehoord. Iedere boot had vroeger een marconist, ook volledig verdwenen. En mijn functie staat ook op de tocht... Ons werk wordt door robots overgenomen. Wel veel veiliger natuurlijk, maar ik koop er niets voor. (*Loek wordt onderbroken door de opkomst van zijn dochter Diana van rechts. Zij is in alles het tegengestelde van haar broer Wouter en haar ouders Loek en Sylvia. Keurig opgemaakt, wellicht enigszins 'overdressed' in een liefst donkerblauw*

mantelpakje, hoge hakken, tasje, alles even verzorgd. Sprekend met een Gooise of Haarlemse 'R', enigszins bekakt. Zij kijkt haar broer Wouter licht denigrerend aan. Ook zij is druk in de weer met een smartphone)

Diana: *(Uit de hoogte tot haar broer Wouter)* O, was jij er ook... Ben je alleen of heb je die del weer meegenomen?

Wouter: *(Sarcastisch)* Dag lief zusje van me... Welke 'del' bedoel je?

Diana: *(Onverschillig)* Weet ik veel... Hoe heette ze ook al weer? Iets met een 'A', geloof ik, Martha, Johanna, Lydia, Sanna, Claudia...

Wouter: *(Verontwaardigd)* Claudia is geen del.

Diana: *(Berustend)* Natuurlijk niet. Ze gaan met je mee vanwege je sprankelende conversatie, je geestige opmerkingen, je leuke kapsel, je mooie ogen, je atletische figuur, je fabelachtige prestaties tussen de lakens, je riante vooruitzichten op een schitterende carrière... En natuurlijk, maar dit in veel mindere mate, ook vanwege het feit dat de tafel hier altijd gedekt staat, er altijd een schoon bed is, en je altijd zo lang als je wilt mag douchen en gebruik mag maken van de koelkast, de vaatwasser en de wasmachine.

Loek: *(Pesterig)* Het is uit met Claudia. Ik heb haar al in geen dagen gezien. Ze moet een scriptie schrijven, geloof ik.

Diana: *(Met zeer overdreven gespeelde verbazing)* Nee! Echt! Hoe is het mogelijk! Zo'n goede partij! Wie krijgen we nu? Olga? Petroesjka? Want die komen op dit moment in drommen binnen, gelukzoeksters uit Oost-Europa, en die zijn gek op argeloze studentjes. Laten zich vlot bezwangeren en dan gauw terug naar de Oeral, en jij mag alimentatie betalen in het kader van de Europese samenwerking, leve de open grenzen. *(Rondkijkend)* Waar is mama?

Loek: Je moeder is weer eens misselijk, dat is ze eigenlijk altijd al maar het is nu wel heel erg.

Diana: *(Streng)* Dat komt van dat geslemp van jullie. Ik hoorde jullie wel thuiskomen vannacht... Dat gegiechel van jullie, dat kleffe gezoen, en dan denken dat niemand hoort wat jullie van plan zijn... Bah! Op jullie leeftijd... Jullie moesten je schamen. *(Sylvia op van rechts, vrolijk)*

Sylvia: Zo, alles is er nu wel uit, denk ik... En waarvoor moet ik me nu weer schamen?

Diana: *(Rillend van afschuw)* Dat jullie 'het' nog doen, bedoel ik... Walgelijk gewoon. Da's toch jets voor jonge mensen, niet voor personen die zowat grootouders zouden kunnen zijn...

Sylvia: (*Vrolijk*) Nou, zorg dan maar een snel voor een paar leuke kleinkinderen... Ik pas er wel op, ik ben straks na m'n ontslag bij de bank toch overal te oud voor, dus ik ga wel in de kinderopvangdienst, en als jullie vader ook ontslagen wordt maken we er een duobaan van. (*Wouter en Diana kijken hun moeder enige ogenblikken vol afgrijzen en met open mond aan*)

Wouter: (*Tot Diana*) Volgens mij meent ze het ook nog.

Diana: (*Zuchtend tot Wouter*) Dat is het enige waar ze aan denken... Kinderen, kleinkinderen, alsof er niets belangrijkers op de wereld is dan het werpen van kroost.

Loek: (*Vrolijk*) Wij hadden binnen de kortste keren een jongen en een meisje, en meer soorten zijn er niet, dus zijn we er mee gestopt, ik bedoel met het kinderen krijgen, niet met de pogingen ertoe, ha ha, we zijn de techniek wel blijven oefenen, natuurlijk. En ook vanwege de kosten, het geld kwam met emmers binnen maar ging er met teilen weer uit. We wilden graag een eigen huis in een nette buurt waar de kinderen gezond en wel konden opgroeien.

Wouter: (*Triomfantelijk tot zijn vader Loek*) Zie je wel, nu zeg je het zelf... Kinderen krijgen kost handen vol geld. Dus passen wij ervoor.

Sylvia: (*Spottend tot Diana en Wouter*) Jullie hebben het nog niet eens geprobeerd!

Diana: (*Koeltjes tot haar moeder*) De moderne jonge zakenvrouw heeft wel iets anders aan haar hoofd dan het baren van kinderen... Nog afgezien van de enorme aanslag op je lichamelijke gesteldheid... Je hele figuur naar de bliksem, nachten lang wakker door een huilende baby waardoor je hopeloos oververmoeid raakt en de kans op een burn-out hand over hand toeneemt, je carrière-mogelijkheden kan je wel op je dikke buik schrijven. Nee, brrr, laat maar zitten. Er zijn al kinderen genoeg op de wereld, ze kunnen die van mij best missen. Om van de conversaties tussen die vrouwen nog maar te zwijgen, het gaat alleen over rompertjes, voedingsbeha's, en de juiste temperatuur voor het flesje.

Sylvia: (*Sussend tot Diana*) Ik denk dat je overdrijft. En je kunt het een vrouw niet kwalijk nemen dat ze vol is van haar baby... Je hele leven verandert!

Diana: (*Bevestigend en energiek knikkend*) Juist mams, dat zie je goed, en daar voel ik niets voor. Ik heb het als single prima naar m'n zin, er zit weer een promotie aan te komen en ik studeer natuurlijk geen notarieel recht om achter de kinderwagen te lopen. Misschien wil de oude notaris Richard Beukenhof mij wel als medevenoot. Richard is nogal van me gecharmeerd, geloof ik.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto